

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 6C/34/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617206287
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Robert Droppa
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2024:5617206287.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, samosudcom Mgr. Robertom Droppom, v spore žalobkyne obec Svätý Kríž, so sídlom Svätý Kríž 152, IČO: 00 315 508, zastúpenej JUDr. Romanom Škerlíkom, advokátom so sídlom Letná 61, Spišská Nová Ves, proti žalovanému A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. D. XX, zastúpenému JANČI & Partners s. r. o., so sídlom Belopotockého 720/2, Liptovský Mikuláš, IČO: 47 258 748, v konaní o náhradu škody spôsobenú trestným činom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 19 577,61 eura spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 29. 10. 2015 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V zostávajúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd žalobu z a m i e t a .

III. Súd p r i z n á v a žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá vyšší súdny úradník.

IV. Súd p r i z n á v a žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá vyšší súdny úradník.

V. Štát má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá vyšší súdny úradník.

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu 04. 09. 2017 sa žalobkyňa proti žalovanému domáhala náhrady škody vo výške 19 577,61 eura spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 19 577,61 eura od 14. 01. 2010 do zaplataenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27. 06. 2016, sp. zn. 3T/10/2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 01. 06. 2017, sp. zn. 3To/117/2016, bol žalovaný uznaný za vinného na tom skutkovom základe, že najprv ako spoluvlastník a zároveň jediný konateľ subdodávateľskej spoločnosti MKM REMONT, s. r. o., so sídlom Svätý Kríž 43, IČO: 31 633 099, uskutočňujúcej pre spoločnosť AGS spol. s r. o., so sídlom Priemyselná 14, Prievidza, IČO: 31 618 375, výstavbu tridsiatich bytových jednotiek, po neúspešnej snahe o ich predaj, v rámci výkonu protiprávnej kumulácie postavenia súkromného podnikateľa a výkonu mandátu starostu obce, ako starosta obce Svätý Kríž zabezpečil prevod bytových jednotiek a nimi zastavaného pozemku do vlastníctva obce za kúpnu cenu 1 579 769,90 eura s DPH, pričom časť prostriedkov obce Svätý Kríž získal poskytnutím nenávratnej dotácie od Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, prostredníctvom Štátneho fondu rozvoja bývania s tým, že v zmysle Kúpnej zmluvy podpísanej medzi obchodnou spoločnosťou AGS spol. s r. o., ako predávajúcim a obcou ako kupujúcim dňa 13. 01. 2010, mali byť bytové jednotky pri ich kúpe

vybavené kuchynskými linkami s elektrickými sporákmi v hodnote podľa krycích listov rozpočtu vo výške 26 100,- eur bez DPH, čo sa nezakladalo na pravde, čím obci Svätý Kríž spôsobil po odpočte poskytnutej štátnej dotácie vo výške 6 522,39 eura, škodu vo výške 19 577,61 eura, teda plnenie získané z rozpočtu štátneho fondu použil v rozsahu väčšom na iný ako určený účel a spôsobil tým väčšiu škodu, čím spáchal pokračovací zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2, 4 písm. a) Trestného zákona. Žalobkyňa si ako poškodená uplatnila v trestnom konaní náhradu škody spôsobenej trestným činom vo výške 19 577,61 eura, pričom bola so svojim nárokom odkázaná na občianske súdne konanie. Skutkový základ nároku žalobkyne je nepochybný a vyplýva priamo z trestného rozsudku. Rovnako tak aj výška požadovaného plnenia tvorí súčasť popisu skutku uvedeného v trestnom rozsudku. Žalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe, a keďže suma 19 577,61 eura tvorí súčasť popisu v skutku, vzťahuje sa takéto uznanie žalovaného ako na základ nároku aj na jeho výšku. V replike žalobkyňa doplnila, že si uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom, ktorého sa dopustil žalovaný voči nej. V žalobe opísaný skutkový stav sa zhoduje so skutkovým stavom zisteným v trestnom konaní. Je preto neopodstatnené tvrdenie žalovaného, že by bol tento nárok nedostatočne špecifikovaný a skutkovo nezodôvodnený. Žalobkyňa zároveň poukázala na to, že podľa § 193 Civilného sporového poriadku je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal. Porušenie právnej povinnosti bolo preukázané v trestnom konaní, kedy bol žalovaný za svoje konanie právoplatne odsúdený. V prípade žalovaného je potrebné uviesť, že tento konal v protiprávnom kumulatívnom postavení súkromného podnikateľa a výkonu mandátu starostu obce Svätý Kríž a v takomto postavení zabezpečil prevod bytových jednotiek a zastaveného pozemku do vlastníctva obce Svätý Kríž, pričom s ohľadom na takúto kumulatívnu postavenia musel vedieť o tom, že bytové jednotky nie sú vybavené kuchynskými linkami a elektrickými sporákmi. Zo strany žalovaného došlo jednoznačne k porušeniu právnych povinností, a to v natoľko intenzívnej miere, že konaním žalovaného došlo k spáchaniu trestného činu. Samotná škoda, ktorá vznikla žalobkyňi vyplýva z dokladov, ktoré sa nachádzajú v trestnom spise. Nakoniec skutočnosť, že došlo k vzniku škody na majetku žalobkyne konštatoval aj trestný súd. Rovnako tak z trestného rozsudku je zrejme aj zavinenie žalovaného, a to vo forme úmyslu. Možno preto uzavrieť, že sú splnené všetky predpoklady na priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom žalovaného. K námietke premlčania uviedla, že k premlčaniu práva nedošlo. Žalobkyňa si včas uplatnila svoj nárok v trestnom konaní a ani žalovaný v trestnom konaní nenamietal premlčanie tohto práva. Aj napriek tomu, že žalobkyňa nepovažuje právo za premlčané, aj v prípade, ak by došlo k premlčaniu práva, bolo by potrebné námietku premlčania zo strany žalovaného považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi a na túto námietku neprihliadať. Žalobkyňa hneď potom, čo zistila skutočnosť svedčiacu o podozrení zo spáchania trestnej činnosti žalovaným, podala trestné oznámenie a konala proti žalovanému. Žalovaný teda vedel o tom, že žalobkyňa si voči nemu uplatňuje nárok a nebola tak v žiadnom prípade vo veci nečinná. Aj vzhľadom na charakter konania žalovaného, za ktorý bol právoplatne odsúdený by bola námietka premlčania len prostriedkom umožňujúcim poškodiť žalobkyňu.

2. Žalovaný považuje žalobu za nedôvodnú. Žalobkyňa sa síce v plnom rozsahu odvoláva na trestné konanie, avšak uplatnený nárok nijakým spôsobom nešpecifikovala. Zo žaloby nie je zrejme, z akého právneho titulu si nárok uplatňuje a za akých skutočností odvodzuje výšku uplatneného nároku. Zo skutkových tvrdení nevyplýva, o akú dotáciu malo ísť, kto a za akým účelom ju poskytol, na základe akej právnej skutočnosti malo dôjsť o dopočítaniu štátnej dotácie a aké skutočnosti predchádzali odpočtu štátnej dotácie. Zároveň žalobkyňa nepreukázala splnenie jednotlivých podmienok vzniku nároku na zodpovednosť za škodu tak, ako to upravuje ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka. Žalovaný zároveň vzniesol námietku premlčania, keď poukázal na to, že škoda mala žalobkyňi vzniknúť dňa 13. 01. 2010, pričom táto si škodu riadne a včas neuplatnila. Žalobkyňa si nárok na náhradu škody uplatnila až niekedy v roku 2015 v trestnom konaní, a teda má žalovaný za to, že právo na náhradu škody sa v plnom rozsahu premlčalo. Táto skutočnosť vyplýva jednak z trestného oznámenia žalobkyne zo dňa 17. 02. 2012, kde si žiadnu škodu neuplatnila, ako aj zo zápisnice o konaní o dohode o vine a treste zo dňa 28. 04. 2015 a zo samotnej dohody o vine a treste zo dňa 28. 04. 2015, kde prokurátor odkázal žalobkyňu ako poškodeného z nároku na náhradu škody na civilné konanie s odôvodnením, že poškodená si v priebehu trestného konania riadne neuplatnila škodu. Až následne po neschválení dohody o vine a treste so žalovaným ako obvineným došlo k uplatneniu škody v trestnom konaní. Žalovaný poukázal na to, že riadnym uplatnením nároku na náhradu škody v adhéznom konaní, ktoré by malo za následok v spočívaniu premlčacej doby, nie je samotné podanie trestného oznámenia, ak neobsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť o náhradu škody v určitej výške. V duplike doplnil, že námietku premlčania nemožno v žiadnom prípade považovať za výkon

práva v rozpore s dobrými mravmi. Je všeobecnou zásadou civilného práva, že právo patrí bdelym. Pri uplatnení námietky premlčania je irelevantné, za akých okolností k premlčaniu došlo. Žalobkyňa bola počas celého trestného konania zastúpená právnym zástupcom, aj napriek tomu, jej nárok nebol uplatnený riadne a včas. Neexistuje potom dôvod, prečo by takýto nesprávny postup žalobkyne mal byť na ujmu žalovaného. Opakovane zdôraznil, že žalobkyňa si nárok na náhradu škody riadne uplatnila až niekedy v roku 2015 v trestnom konaní a teda má žalovaný za to, že právo na náhradu škody sa v plnom rozsahu premlčalo.

5. Súd vo veci rozhodol prvý krát rozsudkom zo dňa 11. 01. 2018, sp. zn. 11C/26/2017 tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 27. 09. 2018, sp. zn. 11Co/171/2018 tak, že rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd skonštatoval, že žalobkyňa dostatočne, jasne a určito popísala skutkový stav, ktorý umožňoval súdu prvej inštancie o žalobe konať a rozhodnúť. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania sa krajský súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa začala plynúť subjektívna premlčacia lehota od 16. 06. 2014, kedy musela mať vedomosť o vznesení obvinenia aj pre daný skutok, pretože si prostredníctvom starostu obce uplatnil do spisu nárok na náhradu škody. V predmetnej veci je však pre rozhodnutie podstatné posúdenie, či podaním trestného oznámenia, resp. ďalšími procesnými úkonmi žalobcu došlo k prerušeniu plynutia dvojročnej subjektívne premlčacej doby na uplatnenie práva. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa ako poškodená si dňa 16. 06. 2014 riadne uplatnila nárok na náhradu škody riadne a v nadväznosti na to, jej prestala do právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku plynúť premlčacia lehota, nedospel k správne právnemu záveru, navyše tento je predčasný, lebo sa nedôsledne oboznámil s trestným spisom. Súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 31. 01. 2019, sp. zn. 11C/26/2017, ktorým žalobe vyhovel okrem časti uplatnených úrokov z omeškania, proti ktorému opätovne podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 25. 06. 2019, sp. zn. 11Co/129/2019 tak, že rozsudok potvrdil ako vecne správny.

6. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 04. 2023, sp. zn. 6 Cdo/73/2020 bol v dovolacom konaní rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu vo vyhovujúcej časti a v časti trov konania zrušený a vec vrátená tunajšiemu súdu na ďalšie konanie. Dovolací súd konštatoval, že výrok rozhodnutia o tom, že bol spáchaný trestný čin nerieši rozsah a výšku škody ani vtedy, ak je odškodniteľná ujma pojmovým znakom trestného činu. Občianskoprávny súd nie je viazaný výškou škody, aj keby bola vo výroku trestného rozsudku presne vyčíslená.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom právny zástupca žalobkyne uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu vyplýva, že pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, týmto je súd viazaný. Spornou je výška uplatnenej náhrady škody, ktorú žalovaný v priebehu celého konania síce namietal, ale žiadnym spôsobom netvrdil ani nepreukázal, aká by mala byť podľa neho skutočná výška škody. To, ako žalobkyňa dospela k výške škody vyplýva z obsahu trestného spisu. Kúpna cena v kúpnej zmluve medzi žalobkyňou a spoločnosťou AGS, spol. s r. o. predstavovala 1 579 769,90 eura a pozostávala z finančných prostriedkov od Štátneho fondu rozvoja bývania vo výške 1 164 550,- eur, z dotácie Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky vo výške 394 940,- eura a z vlastných zdrojov vo výške 20 279,90 eura. Na kuchynské linky a sporáky pripadala podľa rozpočtu suma 26 100,- eur. Dotácia od ministerstva predstavuje 24,99 % z kúpnej ceny, čiže na linky a sporáky pripadá suma 6 522,39 eura (24,99 % z 26 100,- eur). Po odrátaní sumy 6 522,39 eura od rozpočtovanej sumy za vybavenie bytov vo výške 26 100,- eur sa dospelo k výške škody, ktorú si žalobkyňa uplatňuje v tomto konaní. Žalovaný v pozícii starostu a zároveň aj subdodávateľskej spoločnosti umožnil, že žalobkyňa zaplatila za niečo, čo reálne nebolo dodané.

8. Podľa právneho zástupcu žalovaného žalostne absentujú skutkové tvrdenia zo strany žalobkyne, ktorá nevysvetlila, ako dospela k výške škody a z čoho má táto škoda pozostávať. V konaní je potrebné sa zaoberať príčinnou súvislosťou medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody. Žalobkyňa si vôbec neuplatnila náhradu škody voči zhotoviteľovi, obchodnej spoločnosti AGS, spol. s r. o. a nevyužila ani iné právne prostriedky tak, aby konala s odbornou starostlivosťou potom ako zistila, že súčasťou bytov nie sú kuchynské linky, čím je spoluzodpovedná za túto škodu. Zároveň poukázal na to, že žalovaný bol odsúdený za subvenčný podvod, čím mala vzniknúť škoda Štátnemu fondu rozvoja bývania alebo štátu a nie žalobkyne. Zároveň uviedol, že kúpna cena bola dohodnutá tak, že v bytoch nebudú kuchynské linky ani sporáky. Až následne došlo k úprave krycieho listu pre Štátny fond rozvoja bývania,

ktorého podmienkou pre poskytnutie úveru bolo to, aby súčasťou nájomných bytov boli aj kuchynské linky a sporáky.

9. Žalovaný vypovedal, že prvotný zámer s výstavbou bytovky bol taký, že táto sa postaví pre konkrétnych ľudí do ich osobného vlastníctva. Za týmto účelom spoločnosť AGS, spol. s r. o. kúpila pozemky od obce a od iných súkromných vlastníkov. V tom čase bolo dohodnuté, že v bytoch žiadne linky ani spotrebiče nebudú, lebo tieto si zabezpečia vlastníci bytov. Rok potom, ako v bytovke už ľudia reálne bývali, sa v dôsledku krízy a potom, ako ľudia stratili záujem o nadobudnutie bytov do osobného vlastníctva, so spoločnosťou AGS, s. r. o. dohodlo, že bytovku bude prevádzkovať obec, ktorá bude zároveň inkasovať aj nájomné. Obec následne rozhodla, že bytovku odkúpi, pričom finančné prostriedky získa z úveru zo Štátneho fondu rozvoja bývania. Bolo to v čase, keď tam už rok bývali ľudia a títo si sami zabezpečili kuchynské linky. Z dôvodu podmienky Štátneho fondu rozvoja bývania sa to tam muselo vsunúť, ale kúpna cena zostala tá istá, ako bola dohodnutá so spoločnosťou AGS, spol. s r. o. na začiatku, čiže na výstavbu bytových jednotiek bez kuchynských liniek. Pozemky pod bytovkou obec nadobudla za kúpnu cenu vo výške 1,- euro. Kúpnu cenu za bytový dom navrhla obchodná spoločnosť AGS, spol. s r. o., pričom cena za celú bytovku bola rovnaká bez kuchynských liniek, ako potom s tými kuchynskými linkami. Žalovaný potvrdil, že v čase, keď sa začal bytový dom stavať, bol konateľom a spoločníkom obchodnej spoločnosti MKM REMONT, s. r. o., ktorá spoločnosť pre AGS, spol. s r. o. vykonávala murovacie práce. Bytovku nakoniec skolaudovala spoločnosť AGS, spol. s r. o., ktorá ju následne predala obci spolu s pozemkami. Všetko to bolo v prospech obce, ktorá do vlastníctva nadobudla pozemky za 1,- eur, pričom ich reálna hodnota predstavovala približne 50 000,- eur. Žalovaný po celý čas konal v prospech ľudí, aby mali zabezpečené bývanie.

10. Svedok E. B., konateľ obchodnej spoločnosti AGS, s. r. o. vypovedal, že po oslovení dali vypracovať projekt, ktorý sa následne na žiadosť žalovaného upravil o predajný priestor, po čom požiadali o stavebné povolenie. V tom čase už mali jedenásť, alebo dvanásť záujemcov o byty, traja z nich zložili aj zálohy. Problém nastal potom, ako žalovaný v obci vyhlasoval, že obec bytovku odkúpi, po čom záujemcovia odstúpili od záujmu nadobudnúť byt, keďže výhodnejšie bolo uzatvoriť nájomnú zmluvu na obecný byt. Jeho spoločnosť nezariaďovala byty kuchynskými linkami ani sporákmi. Čiže tie kuchyne neboli rozpočtované. Pokiaľ ide o kúpnu cenu, túto stanovil Štátny fond rozvoja bývania. Svedok potvrdil, že obci previedli pozemky v nadobúdacej hodnote 30 000,- eur za kúpnu cenu 1,- euro, pričom so žalovaným sa dohodli, že za ten rozdiel vo výške 30 000,- eur žalovaný dovybaví byty linkami a sporákmi. V čase po kolaudácii a po prevode bytového domu v bytoch nikto nebýval. Podiel prác vykonaných obchodnou spoločnosťou MKM REMONT, s. r. o. na bytovom dome predstavoval od 90 % - 95 %. Za všetky práce mal vyplatenú dohodnutú odmenu. Návrh kúpnej zmluvy pripravovala obec, zmluva sa podpisovala vo Svätom Kríži. Rovnako výšku kúpnej ceny stanovila obec, ktorá vychádzala z podkladov zo Štátneho fondu rozvoja bývania. Obec nikdy od jeho spoločnosti nežiadala vrátiť cenu za kuchynské linky a sporáky.

11. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27. 06. 2016, sp. zn. 3T/10/2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 01. 06. 2017, sp. zn. 3To/117/2016 bol žalovaný okrem iného uznaný za vinného, že najprv ako spoluvlastník a zároveň jediný konateľ subdodávateľskej spoločnosti MKM REMONT, s. r. o., uskutočňujúcej pre spoločnosť AGS spol. s r. o., výstavbu tridsiatich bytových jednotiek, po neúspešnej snahe o ich predaj, v rámci výkonu protiprávnej kumulácie postavenia súkromného podnikateľa a výkonu mandátu starostu obce, ako starosta obce Svätý Kríž zabezpečil prevod bytových jednotiek a nimi zastavaného pozemku do vlastníctva obce za kúpnu cenu 1 579 769,90 eura s DPH, pričom časť prostriedkov obce Svätý Kríž získal poskytnutím nenávratnej dotácie od Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, prostredníctvom Štátneho fondu rozvoja bývania s tým, že v zmysle Kúpnej zmluvy podpísanej medzi obchodnou spoločnosťou AGS spol. s r. o., ako predávajúcim a obcou ako kupujúcim dňa 13. 01. 2010, mali byť bytové jednotky pri ich kúpe vybavené kuchynskými linkami s elektrickými sporákmi v hodnote podľa krycích listov rozpočtu vo výške 26 100,- eur bez DPH, čo sa nezakladalo na pravde, čím obci Svätý Kríž spôsobil po odpočte poskytnutej štátnej dotácie vo výške 6 522,39 eura škodu vo výške 19 577,61 eura, a za to bol odsúdený za pokračovací zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2, 4 písm. a) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, výkon ktorého bol podmienienečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere štyri roky.

12. Predmetným rozsudkom súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku žalobkyňu ako poškodeného odkázal s uplatneným nárokom na náhradu škodu na civilné konanie. Trestný súd nepostupoval týmto spôsobom z dôvodu, že by bola nedostatočne zistená výška škody, ako to naznačoval žalovaný, ale z dôvodu, že v čase rozhodovania o vine a treste žalovaného už prebiehali civilné konania na tunajšom súde pod sp. zn. 10C/347/2012, 8C/130/2015 a 4C/174/2016, v ktorých si žalobkyňa uplatňovala voči žalovanému náhradu škody v súvislosti s trestnou činnosťou žalovaného. Z dôvodu, aby nedošlo k prípadnému duplicitnému rozhodnutiu o náhrade škody, súd poškodeného odkázal s jeho nárokom na civilné konanie.

13. Zmluvou o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 505/304/2010 zo dňa 04. 05. 2010 bol žalobkyňi poskytnutý úver zo Štátneho fondu rozvoja bývania vo výške 1 164 550,- eur s úrokovou sadzbou 1 % a splatnosťou do 30 rokov odo dňa otvorenia účtu v banke. Išlo o účelový úver na výstavbu polyfunkčného bytového domu. Štátny fond rozvoja bývania listom zo dňa 19. 12. 2013 vyzval žalobkyňu na uhradenie sumy 17 545,06 eura s odôvodnením, že pri kontrole bolo zistené, že žalobkyňa porušila finančnú disciplínu podľa § 31 ods. 1 písm. j) a n) zákona o rozpočtových pravidlách verejnej správy, keď porušila ustanovenia úverovej zmluvy čl. IV bod 4.6 a čl. XII. Bod 12.1 tým, že súčasťou žiadosti o poskytnutie podpory boli doklady (vrátane rozpočtu) obsahujúce nepravdivé údaje o obstarávacej cene predmetnej nehnuteľnosti, z ktorej bola vypočítaná a schválená nesprávna výška celkovej podpory a to tým spôsobom, že v rozpočte nebol znížený náklad na súčasti vnútorného vybavenia (kuchynské linky a sporáky), ktoré neboli pri preberaní bytu nájomcom k dispozícii. Z výpisu z účtu žalobkyne v E. F. C., G.. RD H. A. pis je preukázané, že žalobkyňa vrátila neoprávnenú časť úveru vo výške 17 545,06 eura úhradou zo dňa 03. 08. 2020.

14. Zo správy o výsledku následnej finančnej kontroly Štátnym fondom rozvoja bývania zo dňa 08. 11. 2012 súd zistil, že výška poskytnutej podpory v sume 1 164 550,- eur predstavuje úver AGS, spol. s r. o v rozsahu 75 % obstarávacej ceny 1 579 769,90 eura, ktorá bola vystavená na základe kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 13. 01. 2010 uzatvorenej medzi AGS, spol. s r. o a žalobkyňou. Vychádzajúc z textu kúpnopredajnej zmluvy, súčasťou bytu je jeho vnútorné vybavenie, ktoré okrem iného zahŕňa aj elektrický sporák a kuchynskú linku. Podobne, podľa rozpočtových nákladov vypracovaných zhotoviteľom, AGS, spol. s r. o, bola rozpočtovaná dodávka a montáž kuchynských liniek v počte 30 ks o jednotkovej cene 580,- eur, t. j. 17 400,- eur bez DPH a dodávka a montáž sporákov v počte 30 ks o jednotkovej cene 290,- eur, t. j. 8 700,- eur bez DPH. Pri kontrole bolo zistené, že kúpna cena polyfunkčného bytového domu bola nadhodnotená o sumu nenainštalovaných kuchynských liniek v bytových jednotkách spolu o sumu 31 059,- eur. Rozdiel medzi výškou úveru podľa zmluvy 1 164 550,- eur a maximálne možným úverom 1 147 004,94 eura predstavuje 17 545,06 eura, čo predstavuje škodu uvedením do omylu formou uvedenia nepravdivých údajov v žiadosti o poskytnutie podpory vo forme úveru.

15. Z krycieho listu rozpočtu vypracovaného AGS, spol. s r. o vyplýva, že v časti rozpočtu stolárskych konštrukcii bola rozpočtovaná dodávka a montáž tridsiatich kuchynských liniek po 580,- eur a v časti rozpočtu elektromontáže dodávka a montáž tridsiatich sporákov po 290,- eur.

16. Žalovaný bol právoplatne odsúdený za pokračovací zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2, 4 písm. a) Trestného zákona, v súvislosti s čím vznikla žalobkyňi škoda. Znakom skutkovej podstaty spáchaného zločinu je spôsobenie väčšej škody, pričom súd je podľa § 193 C. s. p. viazaný rozsudkom v trestnom konaní, avšak nie do výšky škody. Viazanosť odsudzujúcim rozsudkom sa týka všetkých skutočností, ktoré viedli k odsúdeniu páchatela a je vylúčené, aby súd v civilnom konaní posudzoval, či bola alebo nebola naplnená skutková podstata trestného činu. V prejednávanvej veci škoda spôsobená trestným konaním žalovaného je pojmovým znakom pokračovacieho zločinu subvenčného podvodu, ktorého sa dopustil, preto je súd viazaný odsudzujúcim rozsudkom v otázke existencie zavineného protiprávneho konania, vzniku škody a jej následku a príčinnej súvislosti medzi nimi.

17. Žalovaný vznik akejkoľvek škody popieral, napriek tomu, že ako obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 27. 06. 2016 vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe, čo súd pre potreby ďalšieho konania považoval za priznanie k spáchaniu skutkov a to aj skutku, od ktorého žalobkyňa odvíja uplatnený nárok. V tomto smere navrhol nariadiť znalecké dokazovanie, ktoré by preukázalo, že kúpna cena podľa kúpnej zmluvy bola rovnaká za predpokladu, že byty neboli vybavené kuchynskými linkami a sporákmi ako aj za predpokladu, že by predmetné vnútorné vybavenie súčasťou bytu bolo. V tomto smere by znalec stanovil obvyklú trhovú cenu bytového domu a pokiaľ by sa táto zhodovala s dohodnutou

kúpnu cenou a nezahrňovala by žiadne kuchynské linky a sporáky, tak by bolo preukázané, že k vzniku škody nedošlo.

18. Protiprávnou činnosťou žalovaného, za ktorú bol právoplatne odsúdený, škoda vznikla, inak by nebola naplnená skutková podstata daného trestného činu. Spornou bola jej výška, pričom vychádzajúc z právneho názoru dovolacieho súdu je možné konštatovať, že civilný súd vôbec nemá brať v úvahu výšku škody zistenú v trestnom konaní a to aj bez ohľadu na to, či vznik škody je pojmovým znakom trestného činu a na to, ak sa od výšky škody odvodzuje aj trestná sadzba. Na zistenie výšky škody nie je potrebné nariaďovať znalecké dokazovanie, pretože zistenie obvyklej trhovej ceny, resp. stanovenie všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti v čase výstavby bytového domu nemá na výšku skutočnej škody žiadny vplyv a tento vplyv ani mať nemôže. Podstatou trestného činu, za ktorý bol žalovaný odsúdený je to, že jednotlivé byty v bytovom dome, ktorého spolufinancoval Štátny fond rozvoja bývania, mali byť podľa podmienok, ktorý boli nepochybne žalovanému známe, resp. známe mali byť, vybavené kuchynskými linkami a sporákmi, pričom nesporne tomu tak nebolo. Žalovaný tvrdil, že kúpna cena bola pôvodne určená za polyfunkčný bytový dom s bytmi bez vnútorného vybavenia, čo potvrdil aj konateľ spoločnosti, ktorá bytový dom stavala. Žalovaný však žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nedošlo k úprave kúpnej ceny potom, ako bolo zrejmé, že bytový dom nadobudne prostredníctvom úveru žalobkyňa za účelom zabezpečenia nájomného bývania a ako mal žalovaný vedomosť o nevyhnutnej podmienke vybavenosti vnútorným zariadením bytov. K účelovej úprave rozpočtu síce došlo, avšak dohodnutá kúpna cena zostala nezmenená. To by vyznievalo v prospech žalovaného, avšak len za predpokladu, ak by bolo aspoň tvrdené, na akých rozpočtovaných položkách sa ušetrilo tak, že pri započítaní sumy za kuchynské linky a sporáky vo výške 26 100,- eur, nedošlo k navýšeniu dohodnutej kúpnej ceny. Bez procesnej obrany žalovaného zostalo aj vyjadrenie svedka, ktorý vypovedal, že so žalovaným uzatvoril dohodu o vybavení bytov za sumu, ktorú obec ušetrila na nadobudnutie pozemkov pod bytovým domom. Nesporné pritom bolo, že obec nadobudla pozemky za kúpnu cenu 1,- euro, pričom svedok uviedol, že nadobúdacia hodnota pozemkov predstavovala sumu približne 30 000,- eur. Zároveň zo záverov kontroly Štátneho fondu rozvoja bývania podľa názoru súdu jednoznačne vyplýva, že výšku kúpnej ceny neurčoval fond, tento len vypočítal maximálnu možnú výšku úveru, pričom vychádzal práve z obstarávacej ceny za bytový dom vo výške 1 579 769,90 eura, ktorá bola uvedená už v žiadosti o poskytnutie podpory (č. l. 531) zo dňa 13. 02. 2010, ktorú za žalobkyňu podával žalovaný. Z tohto listinného dôkazu je teda zrejmé, že fond neurčoval výšku kúpnej ceny, ale táto bola výsledkom dohody medzi kupujúcou žalobkyňou a predávajúcim, obchodnou spoločnosťou AGS spol. s r. o. Súčasťou tejto kúpnej ceny bola aj dodávka a montáž tridsiatich kuchynských liniek a sporákov, ktoré však dodané reálne neboli. Súdu nie je zrejmé, že prečo sa žalovaný nesnažil zbaviť obvinenia za predmetný skutok tvrdením o tom, že jeho konaním žiadna škoda nevznikla, už v trestnom konaní a naopak, ku spáchaniu skutku, pri ktorom mala vzniknúť škoda vo výške 19 577,61 eura sa priznal. Znaleckým dokazovaním stanovenie všeobecnej hodnoty bytového domu s vybavením bytov alebo bez tohto vybavenia, by výšku škody neustálilo ani ustáliť nemohlo, lebo prvotným indikátorom pre určenie výšky škody nie je znalcom stanovená hodnota ale zmluvnými stranami dohodnutá kúpna cena za celý bytový dom vrátane vybavenia bytov kuchynskými linkami a sporákmi. Táto bola nesporne dohodnutá v sume 1 579 769,90 eura. Tvrdenie, že dohoda s AGS spol. s r. o. bola taká, že bytové jednotky nebudú vybavené linkami a spotrebičmi, je v rozpore s kúpnu zmluvou. Pre rozhodnutie vo veci je teda podstatné to, že zmluvné strany sa dohodli na cene a na obsahu záväzku, t. j. žalovaný ako štatutárny orgán žalobkyne dohodol, že žalobkyňa nadobudne byty s vybavením práve za kúpnu cenu 1 579 769,90 eura. Tým došlo k vzniku škody, nakoľko obec v konečnom dôsledku zaplatila za neexistujúce sporáky a kuchynské linky, ktoré podľa kúpnej zmluvy mali byť dodané, avšak dodané neboli, o čom mal žalovaný ako konateľ subdodávateľskej obchodnej spoločnosti a zároveň ako starosta obce, ktorá byty nadobúdala, nepochybne vedomosť.

19. Navrhované znalecké dokazovanie by teda do sporu nič nové neprinieslo. Pri rôznych dodávateľoch stavby by boli rôzne cenové ponuky, každý z dodávateľov má rôznych subdodávateľov, s ktorými má uzatvorené zmluvy o dielo, každý má iné marže, čo je charakteristické pre fungovanie trhu, čiže rozhodujúca nie je otázka, či sa bytový dom s tridsiatimi bytmi dal vybudovať za cenu 1 579 769,90 eura s linkami alebo bez nich, ale rozhodujúca je otázka, či došlo konaním žalovaného k vzniku škody žalobkyne. Pokiaľ Štátny fond rozvoja bývania požadoval, aby za cenu 1 579 769,90 eura boli byty vybavené kuchynskými linkami a sporákmi a tieto súčasťou bytov neboli, pričom časť neoprávnene čerpaného úveru obec vrátila, škoda na jej strane vznikla zavinením žalovaného, ktorý celý tento prípad zosnoval.

20. Pokiaľ ide o samotnú výšku škody, chýbajúce kuchynské linky a sporáky, za ktoré žalobkyňa zaplatila, boli rozpočtované na sumu 26 100,- eur. Nakoľko kúpna cena pozostávala z finančných prostriedkov získaných úverom od Štátneho fondu rozvoja bývania a z dotácie ministerstva, od sumy 26 100,- eur sa odráta suma pripadajúca na dotáciu, t. j. suma 6 522,39 eura, ktorá predstavuje 24,99 % dotácie z celkovej kúpnej ceny. Výška škody, ktorú žalobkyňa musela vrátiť, takt predstavuje sumu 19 577,61 eura. Žalovaný okrem iného namietal aj aktívnu vecnú legitimitáciu tvrdiac, že pri subvenčnom podvode nemôže vzniknúť škoda žalobkyni, ale len štátu. V danej veci bola škoda však nesporné uhradená štátu žalobkyňou, ktorá tak je oprávnená požadovať náhradu od toho, kto sa na úkor jej majetku obohatil. Naopak, štát prostredníctvom Štátneho fondu rozvoja bývania, by sa už úspešne nemohol dovoliavať náhrady škody, ktorá mu bola uhradená.

21. Žalovaný zároveň vzniesol námietku premlčania. Medzi stranami bola sporná otázka začatia plynutia premlčacej lehoty, keď žalovaný tvrdil, že žalobkyňa mala o škode vedomosť už z kontrolných zistení Štátneho fondu rozvoja bývania, ktoré boli prerokované na obecnom zastupiteľstve dňa 29. 10. 2012. Subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy sa poškodení dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Pokiaľ by žalobkyňa mala vedomosť o výške škody a o protiprávnom konaní žalovaného, ktorým bola táto škoda spôsobená, už z týchto kontrolných zistení, vyšetrovateľ by už dňa 06. 02. 2013 vzniesol žalovanému obvinenie aj za predmetný skutok. Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície zo dňa 06. 02. 2013, ČVS: ORP-346/OEK-LM-2012 bolo žalovanému vznesené obvinenie pre celkovo päť trestných činov, avšak nie na tom skutkovom základe, na podklade ktorého si žalobca uplatňuje náhradu škody. Až uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície zo dňa 07. 03. 2014, ČVS: ORP-346/OEK-LM-2012 došlo k rozšíreniu trestného stíhania aj pre predmetný skutok, ktorý bol kvalifikovaný ako zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, o čom bola žalobkyňa ako poškodený písomne upovedomená dňa 03. 10. 2014, avšak nepochybne o ňom mala vedomosť už 16. 06. 2014, kedy starosta obce pri výsluchu poškodeného uplatnil náhradu škody aj v súvislosti s týmto skutkom. Pre úplnosť súd poukazuje na to, že ako prvá bola v pozícii poškodeného vypočítaná splnomocnená hlavná kontrolórka dňa 22. 03. 2013, ktorá taktiež za žalobkyňu uplatnila náhradu škody spôsobenú trestným činom, avšak neuplatnila si náhradu prejednávanej škody a ani tak urobiť nemohla, nakoľko žalovanému bolo rozšírené obvinenie o predmetný skutok až následne dňa 07. 03. 2014. Žalobkyňa teda nemohla mať vedomosť o prejednávanej škode a o tom, kto ju spôsobil skôr ako dňa 16. 06. 2014, od ktorého okamihu súd uzavrel začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby. Rovnaký právny názor na túto otázku už skôr zaujal aj odvolací súd. Podľa názoru odvolacieho súdu si však žalobkyňa v postavení poškodeného v trestnom konaní neuplatnila náhradu škody dňa 16. 06. 2014 riadne, keď starosta obce pri výsluchu poškodeného uviedol, že výšku škody spresní vyšetrovateľovi písomne. Z pripojeného trestného spisu súd zistil, že podaním zo dňa 10. 07. 2015, ktoré bolo doručené vyšetrovateľovi 15. 07. 2015, si žalobca ako poškodený uplatnil náhradu škody v celkovej výške 155 107,78 eura, súčasťou ktorej je aj náhrada škody za vo výške 19 577,61 eura. Týmto okamihom žalobkyňa pri uplatňovaní si náhrady škody riadne pokračovala, zotrvala na svojom nároku, preto súd konštatuje, že v období od 15. 07. 2015 do 27. 06. 2017, to znamená do právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, premlčacia doba spočívala. Do začiatku spočívania premlčacej doby uplynul od začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby 1 rok a 29 dní. Žaloba bola podaná dňa 04. 09. 2017, čiže necelé tri mesiace po skončení spočívania premlčacej doby, a preto bola podaná včas.

22. Na základe vykonaného dokazovania súd žalobe vyhovel, nakoľko bola dokázaná jej dôvodnosť a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni škodu vo výške 19 577,61 eura. Popri istine súd priznal žalobkyni aj zákonné 9 % ročné úroky z omeškania od 29. 10. 2015 do zaplatenia. Prvýkrát sa žalovaný mohol dozvedieť o nároku žalobkyne na náhradu škody z uznesenia vyšetrovateľa o rozšírení obvinenia zo dňa 07. 03. 2014, ktoré si žalovaný prevzal 26. 04. 2014. Výšku škody však žalobkyňa v trestnom konaní špecifikovala a riadne uplatnila až podaním zo dňa 10. 07. 2015, o čom sa žalovaný mohol preukázateľne dozvedieť až pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 28. 10. 2015. To znamená, že sa do omeškania dostal dňa 29. 10. 2015, pričom ku tomuto dňu predstavovali zákonné úroky z omeškania 9 %. V zostávajúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol. Okrem znaleckého dokazovania súd nevykonával ani navrhovaný dôkaz výsluchom sprostredkovateľa poskytnutia štátnej podpory, nakoľko tento dôkaz by bol nadbytočný a nehospodárny. Podmienky poskytnutia úveru boli medzi stranami nesporné a navrhovaný svedok by sa nevedel vyjadriť k sporným otázkam medzi nimi.

23. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalobkyni, ktorá mala vo veci plný úspech priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by úspešný žalobkyňa nemala mať nárok na náhradu trov konania, súd v danej veci nevzhladol. Aj keď je žalovaný osobou vyššieho veku, skutočnosť, že uplatnený nárok vznikol v súvislosti s jeho úmyselnou trestnou činnosťou, spravodlivo vylučuje aplikáciu ustanovenia § 257 C. s. p. Žalovaný bol zároveň v plnom rozsahu úspešný v dovolacom konaní, preto mu súd priznal proti žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Nakoľko v priebehu konania vznikli trovy aj štátu a to predovšetkým v súvislosti s výsluchom svedka, súd štátu v neprospech žalovaného priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodne o výške náhrady trov konania súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná osoba dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená osoba môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.